

Fredagen den 8 september 1967

En tapper liten lärarinna kom till Skövde från Indien

Madeleine Haudebine med indisk bakgrund på Studiegården demonstrerar en modern lärobok för indiska bönder.

Hon hade verkligen upplevt Indien, ett annat slags Indien än turisternas! I onsdags kväll stod hon på Studiegården i Skövde, en liten tapper fransyska, Madeleine Haudebine, som i årtal levit bland det indiska folket, det verkliga folket, inte det lilla elitskiktet, och berättade för Skövde esperantoklubben vad hon sett och upplevt.

Madeleine Haudebine är lärarinna, som i mer än 30 år rest runt i världen och undervisat i esperanto. De senaste åtta åren har hon ägnat åt Indien och Japan. På ett helt annat sätt än en turist har hon kommit i förbindelse med folk och människor, levat bland dem och lärt känna dem.

— En enbart engelsktalande får ingen verklig kontakt med det indiska folket, konstaterade hon. Engelska talas visserligen av hela den så kallade eliten där, men denna är dock bara 2 procent av befolkningen. De övriga har ett vitt skapat språk, och de språkstrider som börjat rasa, visar vilka svårigheter som uppstått.

Bättre om tre generationer?
Tyvärr är det så att det lilla elitskiktet i Indien har mycket liten förbindelse med folket i övrigt. Det verkar som om man helt enkelt inte såg det! En rik indier

kan nästan marschera rakt över en fattig på gatan utan att bry sig om honom. Folk i de lägre kasterna finner sig också fatalistiskt i sitt öde. En man, som lärt sig esperanto, berättade att först genom denna kontakt hade han blivit medveten om att också han var en människa och kunde ha anspråk på att bli behandlad som en sådan.

Ett exempel på hur de högre kasterna ser på de lägre nämndes: En hotellanställd, som skulle ge en nyckel till en underlydande, tillhörande de så kallade orörbara, ansåg sig tvungen att slänga den till honom. Ett sådant här beteende kan man inte vänta sig försvinna förrän om tidigast tre generationer.

75 öre om dagen.

Och fattigdomen består. Många dagslöner ligger på 1 rupie (75 öre) för kvinnor och 1 ½ rupie för män. Den stora drömmen för otaliga är att bli tjänsteman, om så också därmed menas bara en person som bär handlingar från ett bord till ett annat på ett kontor...

En mängd andra intressanta glimtar från dagligt indiskt liv gavs också — även med hjälp av ljusbilder, som visade både det för oss okända Indien och turisternas berömda med det underbara Taj Mahal i spetsen.

Valdenserkyrkan II Serre i Angronadalen, där också de berömda valdensergrotterna finns, utflyktsmål för esperantokongressens deltagare.

Esperantistkongressen hyllade valdenserminne

En skara medlemmar i Kristliga esperantoförbundet deltog för någon tid sedan i en rekreations- och språkträningsvecka i staden Vercelli och påföljande vecka i Internationella Kristliga Esperantoförbundet, KELI-kongress i Torre Pellice. En vecka besöktes staden Genua och badorterna Rapallo och Portofino. På den andra veckans resa bjöd turistmyndigheterna. Den gick genom den vackra alpdalen Valsesia.

Färden företogs med buss till Alagna-Sesia, och därefter med linbana. Väl uppkomna bjöds vi inte bara på en hänförelse utskikt utan även på kaffe och middag. Vård vid tillfället var borgmästare Chiara Giovanni i Alagna-Sesia.

Svenskarna åkte på gruppbiljett från Köpenhamn med sekr Ingall Nilsson, Falkenberg, som reseledare. Hon ledde även nybörjargruppens studier under det att de övriga samlades kring red. Vilhelm Grahn, Vålningby, och studerade en del föreläsningar i esperantosyntaxen. I Vercelli fick vi även kontakt med andra evangeliska kristna i en gemensam gudstjänst i Metodistkyrkan. Från Vercelli gick färden till Valdensernas högborg i Torre Pellice. Dit kom kelianer från England, Frankrike, Italien, Jugoslavien, Nederländerna, Schweiz, Spanien, Sverige, Tjeckoslovakien, Tyskland, Ungern och Österrike, tillsammans ett hundratal. Ytterligare ett tjugotal från östliga länder var anmälda, men hade på grund av viseringssvårigheter ej kunnat komma.

Kongressens tema var "Unanime kaj unuvocé glorie Dion" d. v. s. Enhälligt och med en röst lova Gud. Temat gick som en röd tråd genom kongressens samtliga föreläsningar och söndagens predikan, vilken hölls i Valdensernas kyrka av den tjeckiske pastorn Jaroslav Adamec. Församlingen firade denna dag Herrrens heliga nattvard och hade inbjudit de kongressdeltagare som så önskade att delta i den heliga måltiden. Härvid tjänstgjorde församlingens pastor A. Deodato och Kelis ordf. pastor A. Burkhardt.

På eftermiddagen gjordes en utflykt till Angronadalen, där man besökte valdenserkyrkan II Serre, byggd 1876, och en av de svårtillgängliga grottor i vilka valdenserna gömde sig under förföljelserna och där höll sina gudstjänster. Genom ett hål kunde icke alltför korpulenta personer tränga sig in i grottan, där ett femtiotal personer rymdes. När man blickade uppåt såg man grottväggarna sluta i en smal ljusspringa. En av guderna berättade, att den fanatiska ortsbefolkningen under förföljelsetiderna sökte upp grottan, ledd av sång och tal från den gudstjänstfirande gruppen. I sin fanatism stängde de till ingången, så att ingen skulle kunna komma ut och öste ned eld över de inneslängda. Nu har valdenserna full religionsfrihet. I dag finns det i varje stad i Italien en valdenserkyrka. I Rom finns även ett prästseminarium. Dessutom äger de en del skolor, bl. a. i Torre Pellice.

Under kongressen höll KELI sitt årsmöte. Förbundsordföranden A.

Burkhardt, Tyskland, fru Anna Sandgren, Sverige, herr J. V. Keulen Nederländerna och herr F. D. Murphy, England, som stod i tur att avgå, omvaldes enhälligt. Dessutom nyvaldes herr A. Bachelier, Frankrike. Årsmötet beslöt även bilda en speciell kassa för KELI-litteratur, samt diskuterade en inbjudan från IKUE, d. v. s. fromma esperantotalande katoliker, till en gemensam kongresskommando år i Limburg, Tyskland. Årsmötet beslöt anta inbjudan. Förbundens årsmöten och gudstjänster kommer att hållas åtskilda, men föreläsningar och debatter blir gemensamma.

Vilhelm Grahn